

Det var da morsomt — det var virkelig Kvindebladet „Hvad vi vil“, der havde faaet saadan en Størrelse og saadant et Publikum. Og ligesom jeg bedst godtede mig i mit inderste Indre — det var i Sandhed en himmelsk Sjælefyrd, jeg følte — ved Tanken om, at jeg selv havde været med til at pleje Bladet i dets Barndom og at støtte og fremme det siden hen, saa — vaagnede jeg.

Var det et Varsel? — Tænk om Kvinde-sagens Organ i Pressen kunde gøre Fremgang hen imod dets Virkeliggørelse! Tro mig, Piben vilde faa en anden Lyd imod det og den Sag, det fortægt. De lige-gyldige vilde blive ivrige, og Modstandere vilde blive Tilhængere. Og saa — ja saa havde vi Spillet gaaende.

Det faar vi naturligvis en Gang, det véd jeg nok. Men jo hurtigere vi naar der-til, des snarere og des længere høster vi Gavn og Glæde deraf. Derfor bør vi alle gøre, hvad vi formaar, til at fremskynde Udviklingen.

Hertil egner de forestaaende hellige Dage sig fortrinligt. Hvor Lejlighed i disse Dage gives — og den vil tilbyde sig for de fleste — bør vi bringe Kvindesagen og Kvindebladet paa Tale, vi bør skaffe dette sidste Indgang i hvert et Hjem, hvor vor Anbefaling har nogen Vægt; og særligt bør vi lægge Arbejdets Kvinder det paa Sinde, at det er i deres egen vel forstaaede Interesse at støtte og fremme Bladet, deres eget Blad, der ikke har noget højere Formaal end at fremme deres Vel og forbedre deres Stilling i Samfundet, og dette selv med den. — Altsaa: Benyt Juledagene til at skaffe vort Blad Indgang og Udbredelse, skaf det Holdere og Læsere. Derved vil det vinde den Indflydelse, uden hvilken det ikke med fuld Kraft kan virke for sine Maal.

Vi Kvinder udgør jo dog Flertallet blandt Menneskene; vort Blad bør da ogsaa være det største, det mest udbredte, mest holdte (afholdte) og læste — ganske saadan, som det viste sig for mig i Nat.

Vel begyndt, er halvt fuldtendt. Haand paa Værket da, saa vi straks ved det ny Aars Begyndelse er godt paa Vej dertil. Gør Eders Bedste i Juledagene for at skaffe „Hvad vi vil“ et godt og glædeligt 1892. — Gøre vort til, at vore Læsere maa faa glædelige Juledage, og dermed ønske dem alle en glædelig Jul, det er, „Hvad vi vil“.

Martine.

Julebrev.

(Af Fru Rosalie.)

Kære Du!

Nej! jeg gaar ingen Steder i Aar til Julen. Jeg lukker min Dør, tager hen paa en Gæstgivergaard ude paa Landet, de Dage, den varer, stopper Bomuld i Ørerne, naar de synger deres Julesalmer rundt omkring og sover de Retfærdiges Søvn, naar Risengrøden og Æbleskiverne staar paa Bordet andre Steder.

Jeg hører dig spørge hvorfor?

Fordi jeg er ked af at sidde og vente paa den Indbydelse til Julebordet, der kommer i ellefte Time, naar en eller anden fjern Slægtning, midt i de glade Forberedelser til

Festen, kommer i Tanke om, at der et Steds sidder en gammel Stakkel alene paa saadan en højhellig Aften.

Hændt er det ogsaa, at jeg helt er bleven glemt; saa er jeg gaaet mismodig og bitter i min Seng, naar Julelysene tændes i Hjemmene. Ikke for det! Glæden ved at komme ud, er ikke saa overvætt. Der hænger jo nok en Ting til mig blandt de mange Gaver paa Træet, men ved mig selv ved jeg saa inderlig vel, at om Jorden pludselig aabnede sig og tog mig i sin Favns, vilde jeg ikke efterlade mig blot Skyggen af et Savn hos de Mennesker omkring mig.

Saa overkomplet er jeg, og det har jeg været lige fra jeg blev født for 60 Aar tilbage som gamle Forældres eneste Barn. Kan Du huske min Fader Matematiklæreren, og Moder, der saa længe havde lyttet til hans Matematik, at alt var bleven Matema-tik der hjemme.

Jeg tror, Moder ansaa mig rent ud for en personlig Fornærmelse af Skæbnen. Børn passede ikke ind i mine Forældres matema-tiske Beregninger. De havde ikke Raad til at have dem, mente de. Ja forstaa mig vel. Vi manglede intet — uden Kærlighed, den lærer man ikke af Matematik. Hvor tarveligt vort Hjem end var, kunde det have gemt lyse Minder for mig, om jeg blot ikke havde maattet savne — det vigtigste. —

Jeg kom i Skole; Fader „læste mig af“. Jeg fortæller dig ikke om de Tusinder af Ydmygelser, jeg led der. Børn er onde mod den Kammerat, der af falsk Undseelse dækker over Skyggesiderne ved sit Hjem. Værst havde jeg det henimod Jul. Vi havde Lov til at benytte vore Haandarbejdstimer til at lave vore smaa Julegaver i; jeg havde ingen. Fader og Moder gav mig ikke Penge til den Slags „Narrestreger“, som de kaldte det. Saa sad jeg paa Skolen i min ensomme Krog med mit sædvanlige Sytøj; de andre Børn betragtede mig halvt med Foragt, mens de pludrede og lo i glade Klynger, ivrige og optagne af alt det meget, de havde for.

Og naar de saa kom igen efter Ferien, hvad kunde de saa ikke fortælle! Alle-sammen, undtagen jeg. Hos os var Jule-dagene lige saa graa som alle andre Dage, om muligt endnu mere. Der var som en kold Frost omkring mine Forældre i de Dage, de strakte, figurlig talt, Hænderne ud for sig, at intet af Julestemningen skulde komme dem nær. De tav den ihjel; det troede de den bedste Kur for mine Ønsker og Længsler.

Saaledes gik hver Jul, saa længe de levede; og da de var borte, var jeg en halv-gammel Pige. Vil Du tro, at der ovenpaa det Liv, jeg havde ført, kom et Øjeblik, hvor hele min indestængte, kunstig afdæmmede Livslyst slog ud i lyse Luer, og jeg fattede den Plan at nyde Livet, rigtig at leve for fuld Damp, rejse, eller lige meget hvad, en

ganske kort Tid, saa længe min lille Kapital slog til.

Men det var kun en kortvarig Opblus-sen, Reaktionen kom hurtig nok. Jeg havde heldigvis arvet en Smule Matematik sammen med Skillingerne, akkurat saa meget, at jeg kunde regne ud, at jeg stod hjælpeløs, naar Pengene slap op.

Saa satte jeg Tæring efter Næring, re-signerede og blev, hvor jeg var.

Men hver Jul er der Revolution i mig; saa synes jeg ogsaa, jeg skal have Del i Glæden, og saa ung har jeg været lige til i Dag, at jeg hvert Aar har ventet, at det skulde komme.

Men nu er mit Haar blevet graat, og nu er jeg ked af at vente. Har Julen al-drig villet vide af mig, saa vil jeg nu ikke vide af den. Jeg lukker min Dør, flytter hen paa en Gæstgivergaard ude paa Lan-det de Dage, den varer, putter Bomuld i Ørerne, naar de synger deres Julesalmer rundt om; og naar Risengrøden og Æble-skiverne staar paa Bordet andre Steder, sover jeg de Retfærdiges Søvn i min Seng.

Men inden jeg sover, tænker jeg paa dig. Jeg ser dig for mig midt iblandt dine Kære, jeg ser dine Børn, der straalere af Fryd over alt det dejlige, Julen har bragt. Jeg ser dig og din Mand gaa med dem om-kring Træet, mens I synger de hellige Sange. Jeg læser i jeres Øjne den Kærlighed, der binder jer sammen med dem til en Kæde, der er fastere end den, jeres Hænder dan-ner, og jeg spørger vel for hundrede Gang de usynlige Magter, hvorfor der aldrig i saadan en Kreds blev Plads for

din gamle Veninde.

En Plejemoder.

„Kommer han ikke snart, Fa'r.“

„Jo, vær nu blot taalig, lille Mo'r, hvis Peter kan faa fri i Aften, saa kommer de med otte Toget. Fruen har jo lovet, at lille Otto skal faa Lov at følge med, men ellers kommer de nok med første Tog i Mor-gen tidlig.“

„Herregud, hvor jeg længes, hvor jeg dog længes! Bare jeg faar ham at se endnu en Gang, den søde Dreng.“

„Det gør Du nok, lille Mo'r, græm dig nu bare ikke.“

Den syge Kone, der talte, laa i en bred, gammeldags Seng, hvis tykke Dynen af tunge Fjer og stift hjemmegjort Vaar passede godt til de grove Blaalarreds Lage-ner, der skinnede af Properhed, til hendes egen udtærede Skikkelse i den brune Nat-trøje og med den mørke Nathue paa Hove-det, samt til Værelsets øvrige Udstyr.

Det var kun et tarveligt Værelse og oven i Købet et Kvistværelse, men det gjorde et net og tiltalende Indtryk. I Vinduet stod Blomster og paa Kommoden og paa den høje Dragkiste stod forgyldte Fødselsdags-kopper, Æsker med Konkyljer og andet Nips. Midt i Værelset ved Længdevæggen stod en gammeldags Bilæggerovn og overfor